

Адела Пеева, режисьор:

Искаха да ме обесят заради песен

Адела Пеева на опасната си обиколка из Балканите.

Снимки от архива на продукцията

“Коя е тази песен” се нарича новият документален филм на Адела Пеева, който в края на седмицата препълни столичното кино “Люмиер”. Българо-белгийската копродукция ще бъде излъчена по тв канали в Холандия, Люксембург, Франция и Белгия. Това е едновременно смешен, драматичен и трагичен разказ за търсенето на истината за една песен.

Режисьорката обикаля с камера Турция, Гърция, Македония, Албания, Босна, Сърбия и България - навсякъде я пеят. Веднъж е любовна, друг път - религиозна, на трето място подклажда военния дух.

Интервю на Виолета ЦВЕТКОВА

Адела, как ви хрумна идеята за филма?

- Роди се в една турска кръчма, където седях с приятели от балканските страни по време на фестивала в Истанбул. В един миг засвириха тази песен и всички започнахме да

си я татаникаме на своя език. И всеки искаше да докаже, че песента е на неговата си страна. Почти стигнахме до приятелски конфликт. Тогава реших да разбера защо искаме да я присвоим и никой не дава на другия да я притежава.

- Във филма става дума и за омразата...

- Така е. Всъщност искаха да видят възможно ли е една песен да ни обедини, или да предизвика ненавист, която, макар и в рамките на шегата, видях в очите на всички нас. Убедих се, че балканците сме много симпатични, но когато става дума да признаем правото на другия, ставаме непредвидими. В една от държавите искаха да ме бият, в друга - да ме бесят. Осъзнах, че искрите на омразата могат да бъдат запалени много лесно. Затова трябва да признаем, че имаме много общи неща и няма нужда да се караме заради тях.

- Раните на Балканите не са заздравели, нали?

- Не са. От една песен само усетих колко лесно може да се стигне до нов конфликт. Много сме чувствителни към собствената си идентичност, културно наследство и история. А и това, че сме били част от Османската империя, ни прави уязвими. Най-добре е да си признаем, че културите ни са се смесили, и да спрем да си доказваме кой е по-велик - от това само губим авторитета и достойнството си. То е същото като с мусаката - всички на Балканите я правим, но всеки по различен начин и тя си е неговата мусака.